

Така се викала чисто българската махла на Сливенъ, кждето се е родилъ и расълъ х. Димитъръ. И до черквата на тази махла била погребана отсѣчената му отъ турцитѣ глава.

Ние не слушахме всичко това, а направо гълтахме думитѣ. Все пакъ азъ намѣрихъ време да

Сливенъ — Текстилна фабрика.

попитамя за нѣщо, което ми теглѣше погледа като магнитъ. Надъ града, малко на северо-изтокъ, се издигаше онази страшна стена на Стара-планина съ островърхитѣ скали, която бѣше опрѣла небето и го подигаше високо надъ главитѣ ни. Азъ искахъ да знамя: тия островърхи скали тамъ иматъ ли име?

— Иматъ! — очуди се Петърчо. — Може ли да сж безъ име? Тѣ се казватъ „Синитѣ камъни“. А она купенъ, по на дѣсно отъ тѣхъ, се вика „врѣхъ Българка“.

Господи, имало название „Българка“! А около Варна всички названия сж все турски, — нѣма ни помень отъ българщина. Не, тука е България, тука!